

Hồi Thử Bảy Mười Bảy
NAM BẮC BANG CHỦ

Song phương cùng vung kiếm, tận dụng sở năng, thi triển tuyệt nghệ. Bất quá họ so tài với nhau, phân định chỗ hơn kém nhưng cuộc đấu giữa họ quyết liệt vô cùng, chẳng khác nào họ đang khai diễn một trường tử chiến, quyết lấy mạng nhau cho kỳ được. Trong tình hình đó một sơ hở nhỏ cũng có thể làm cho họ đi đời.

Họ trao đổi nhau hơn hai mươi chiêu nữa.

Phùng Lão Tà sử dụng đôi kiếm rất tài, tuy một dài một ngắn, đôi kiếm không hề vướng bận gì nhau, trái lại giao chuyển hỗ trợ cho nhau vẹn phần hữu hiệu.

Trường kiếm hóa giải chiêu thức của đối phương, thì đoản kiếm bay tới công liên. Đoản kiếm vừa công thì trường kiếm lại dọn đường cho đoản kiếm tấn công tiếp theo, chỉ nội kiếm ảnh chớp lên cũng đủ làm hoa mắt địch đừng nói là kiếm khí rợn người.

Lão càng đánh càng hăng, nội lực mỗi lúc một gia tăng, đôi kiếm tạo cái áp lực nặng như núi, mạnh như vũ bão, gió rít vù vù trong tiếng gió có lẫn tiếng âm ì như sấm vọng từ xa.

Nếu Bạch Thiếu Huy không luyện được căn cơ thâm hậu, chắc phải bị áp đảo trước khí thế hùng dũng đó rồi, đừng nói là bị hạ bởi những chiêu tuyệt độc.

Có lẽ song phương cũng đồng ý niệm là bình sinh mới gặp một đại kinh địch, cho nên họ càng phải quyết liệt giành phần chủ động.

Tuy nhiên phải nhìn nhận Bạch Thiếu Huy dù sao cũng không thể sánh ngang Phùng Lão Tà được.

Dù kiếm thuật ngang nhau, sự hơn kém không do tài phân định, thì công phu tu vi là yếu tố của kết quả cuối cùng. Bất quá chàng chỉ là một thiếu niên, may mắn thọ được chân truyền, bằng vào dũng khí nhất thời mà làm mưa làm gió chứ bì sao được một bậc lão thành đã trải qua quá nhiều thử thách.

Công lực tu vi quá nhiều năm tháng, vun bồi căn cơ, là yếu tố quyết định cuối cùng, cái công lực tu vi thực sự chứ không phải có nhiệm màu tạo tự một kỳ tài. Và chính sự tu vi thực tế, mới là căn cơ của vũ thuật.

Phùng Lão Tà như một cây cổ thụ chịu nhiều gió đùa, bão cuốn, trong hiện tại không còn vươn cao tận trời xanh nữa, luôn tiến triển về mặt rắn chắc.

Còn Bạch Thiếu Huy chàng là một chồi non đang hồi sinh trưởng, tiến triển mạnh, nhanh vì chỗ mạnh nhanh đó, căn cơ phải lỏng, đến một ngày nào đó, thì sự

phát triển trở lại phần rắn chắc, vun bồi căn cơ, bù đắp chỗ lỏng.

Do đó dù đồng tài mà tu vi bất đồng, cũng không giữ nổi thế tương đồng.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Kiếm thuật của lão ma đầu này quả nhiên lợi hại thật! Dù ta có áp dụng tiêu pháp Du Long Thập Bát Thức của sư phó vị tất sẽ làm gì được lão! Nếu đánh mãi với lão như thế này chắc chắn ta sẽ bị lão hạ!

Nhưng chẳng lẽ chàng ngưng ngang cuộc đấu? Ngưng như vậy có gì khác nhận mình kém cỏi? Vừa rồi chàng cao ngạo thách đấu đủ trăm chiêu, vậy mà cuộc đấu chưa tròn năm mươi chiêu, chàng đã thấy khó khăn cho mình rồi.

Chàng cảm thấy thẹn với lời thách thức cao ngạo đó. Bất giác chàng phấn động tinh thần, vũ lòng thanh Thu Sương, kiếm vù vù như gió cuốn, kiếm quang xanh biếc dợn dợn như sóng tràn chụp lên người Phùng Lão Tà.

Đồng thời chàng vận dụng Cửu Chuyển Huyền Công tiếp trợ thế kiếm. Nhờ vậy chàng tạo một áp lực mãnh liệt gấp đôi gấp ba so với lúc đầu.

Xoảng! Xoảng!

Thu Sương kiếm chạm cùng một lúc với hai thanh kiếm một ngắn một dài của Phùng Lão Tà. Sức chạm mãnh liệt kinh hồn, lửa thép bắn ra như ngàn muôn điểm sao bạc.

Phùng Lão Tà nghe tê dại ở cánh tay hữu, thanh kiếm vượt tay bay đi về thành một chiếc mống bạc, trút đầu tận xa ngoài cục diện.

Thanh đoản kiếm còn trong tay tả, đồng thời lúc đó xẹt thẳng vào lưng Bạch Thiếu Huy. Đà kiếm đi nhanh hơn lần chớp, những người đứng ngoài vòng chiến đều xanh mặt lo sợ cho chàng. Họ chỉ nghe một tiếng keng vang lên thôi.

Cũng không ai biết tiếng keng do đâu xuất phát, tiếp theo tiếng keng, một chiếc bạc vể lên, chớp ngời.

Thiết Đảm Thắng Trấn Sơn nhờ có nhãn lực cực tinh vi, nhờ đứng gần trông rõ tình hình, lão hải hùng kinh khiếp, định tung Thiết đảm ra, nhưng không thể can thiệp kịp, bất giác lão hét lớn:

– Thiếu hiệp đề phòng..

Chính tiếng quát cảnh giác của lão cũng không kịp thời dừng nói chỉ là sự can thiệp của lão, bởi tại cục trường, sự việc đã diễn tiến mất rồi.

Bạch Thiếu Huy đang sửng sốt không tưởng là mình có thể đánh bay thanh kiếm ngắn của Phùng Lão Tà, chàng còn bàng hoàng chưa lấy lại bình tĩnh, bỗng nghe tiếng gió quét tới từ phía hậu.

Nghe tiếng gió nhận định phương hướng, chàng không thể quay đầu lại nhìn, vội soạt một chân qua bên, nhấn gót chân xoay người một vòng, đưa một ngón nơi bàn tay tả điểm lên.

Keng!

Chỉ phong bắn lên từ ngón tay chàng đẩy bật thanh đoản kiếm của Phùng Lão Tà lệch hẳn đích.

Sự việc từ lúc Phùng Lão Tà quật khởi thế công đến lúc chàng hóa giải, chỉ xảy ra trong một thoáng mắt. Chàng thoát nạn qua đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Thực ra Phùng Lão Tà không muốn gây thương tích cho đối phương, nên khi chỉ phong đánh bật đoản kiếm rồi, lão không tiếp tục phát chiêu liên, mà vội gặt đường dây, rút thanh đoản kiếm về.

Lão nhảy vút lên không, nghiêng đà hướng theo thanh kiếm bằng đã bị đánh bay khỏi tay.

Động tác của lão nhanh vô tưởng, vừa phản công vừa thu thanh kiếm về, thanh kiếm của lão bị chụp trúng lúc còn chới với giữa không trung.

Rồi từ giữa không trung, lão lộn người một vòng nhắm đúng Bạch Thiếu Huy vọt tới.

Dù sao thì lão cũng đã nổi danh là một tay kiếm vô địch trên giang hồ, hôm nay lại bị một thiếu niên đánh vượt kiếm điều đó quả là một sỉ nhục to lớn, nếu lão không có ý ác với Bạch Thiếu Huy trước đó hiện tại lão cũng không phải thẹn, mà thẹn thì tức giận, phải nghĩ đến cách trả thù.

Lão bắt buộc phải sử dụng đến chiêu cuối cùng, một độc chiêu, bình sanh lão không hề khinh thường dùng đến.

Chiêu đó có cái tên Nộ Long Quy Hải, một chiêu bảo đảm cho cái danh Kiếm Sát của lão, chỉ khi nào không áp đảo nổi đối thủ lão mới mang ra thi triển.

Và mười lần như một lão phát xuất chiêu đó rồi, lão kết thúc trận đấu với cái thắng.

Dĩ nhiên chiêu thức đó vô cùng lợi hại.

Nhưng vừa lúc đó từ một tầng cổ thụ gần đó, một tràng cười âm trầm vang lên, tiếp theo đó một bóng màu tro bay vút tới, đón chặn khí thế của Phùng Lão Tà, ngăn đôi lão Phùng và Bạch Thiếu Huy.

Keng!

Tiếng thép chạm nhau lên tại không trung, hai bóng người bật ra xa, mỗi người một phía, khoảng cách giữa đôi bên độ hai trượng.

Cả hai cùng đáp xuống đất.

Mọi người tại cục trường đều dồn ánh mắt xem nhân vật nào vừa đến giải nguy cho Bạch Thiếu Huy.

Phùng Lão Tà râu tóc đều dựng đứng, thân hình lão bất động nhưng chiếc áo phập phồng, tròn tròn mắt quát lớn:

– Xú khiếu hóa, người muốn gì?

Người mới đến có vóc dáng cao lớn, vận y phục rách nát chứng tỏ là một tên ăn mày, tay cầm gậy trúc, đang đứng thở mạnh ngoài xa hai trượng.

Lão ăn mày cười lạnh:

– Phùng Lão Tà người không biết thẹn à?

Thì ra lão ấy chính là Ác Cái Tiền Bình!

Phùng Lão Tà sôi giận hét to:

– Tại sao ta phải thẹn?

Ác Cái Tiền Bình xì một tiếng:

– Giao đấu với người lại để vượt vũ khí, như vậy là không thẹn sao? Thế người đợi bị tước vũ khí tận tay mới đáng thẹn à? Còn hung hăng nổi gì nữa chứ?

Phùng Lão Tà đỏ mặt:

– Đừng nói nhảm! Ta cùng hãn giao ước đấu một trăm chiêu, chưa đủ trăm chiêu làm sao biết ai thắng ai bại mà thẹn? Dù kiếm có vượt tay, ta cũng phải tiếp tục cuộc đấu cho đủ số!

Từ nơi một tàng cây khác, có tiếng cười quái dị vang lên, tiếp theo là một câu nói đầy mỉa mai:

– Như thế tất cái lão ăn mày hôi thối kia là kẻ đáng thẹn rồi!

Tiếng nói đầu câu nghe nói tàng cây tiếng cuối câu lại vang lên ngay tại cục trường.

Không ai kịp nhận ra người đó là ai, vì họ còn bận nghe câu nói, chỉ có Ác Cái Tiền Bình là biết rõ.

Người đó từ xa lao vút đến đứng cạnh Ác Cái Tiền Bình. Tuổi tác cao niên, vận chiếc áo nửa đoạn trên đen nửa đoạn dưới trắng, thân hình ốm nhỏ, đôi mắt nhỏ, ánh mắt chớp hồng quang rảnh nhon, miệng đỏ như chấu máu. Lão đó không ai khác hơn là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý với đôi bàn tay lông đen phủ kín, lớn như cánh quạt xè.

Bạch Thiếu Huy thừa hiểu, cả hai lão đó hiện tại đã chịu dưới quyền sai sử của Táng Hoa phu nhân, họ đến đây để phòng tiếp trợ bọn Cao Xung, họ là những vị thượng khách của Táng Hoa phu nhân và Cao Xung đã đề cập đến trước đó.

Phùng Lão Tà nghiêng mắt nhìn Đồ Thiên Lý một thoáng đoạn ngẩng mặt lên không bật cười dài:

– Hay quá! Hay quá! Thật ta không ngờ bọn Tứ Đại Ác Nhân từ lâu ngang dọc trên chốn giang hồ, hôm nay Sát trư lão và Ác khiếu hóa lại cam tâm làm chó săn cho Táng Hoa phu nhân! Ha ha! Bọn các người có biết thân phận của mình không? Liệu có hưởng được ân huệ gì nơi Táng Hoa phu nhân, hay chỉ được uống

nước rửa chân của bà ta?

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý đã đỏ mắt lại đỏ hơn, quát to lên:

– Câm! Câm ngay! Người đã vấp đầu dưới chân Hoán Hoa phu nhân rồi hử! Người là thân phận gì trong Bách Hoa Cốc? Một con chó giữ nhà?

Đôi bên đấu khẩu một lúc không để ý đến một bóng người từ nơi cánh rừng bên cạnh, tiến nhanh về phía Bạch Thiếu Huy, bóng đó gần đến nơi cất tiếng dịu dàng với chàng:

– Oan gia! Oan gia! Để mặc họ sỉ vả với nhau, người hãy đi theo ta!

Nghe giọng nói đó, không cần nhìn, Bạch Thiếu Huy cũng biết rõ người mới đến là Cửu Độc Nương Tử ngay. Chàng thầm nghĩ:

– Đủ cả rồi! Hôm nay Tứ Đại Ác Nhân trên giang hồ đều có mặt đủ tại đây! Chàng lùi lại hai bước.

Cửu Độc Nương Tử chăm nhìn Bạch Thiếu Huy, dục vọng hiện rõ trong ánh mắt.

– Bạch hộ pháp làm gì thế? Bạch hộ pháp xem ra như rấn rít à? Ta có xơi thịt Bạch hộ pháp đâu?

Nàng uốn éo lưng ong, kiểu cách bước tới, lả lơi, tình tứ.

Bạch Thiếu Huy lại lùi thêm một bước, giương cao đôi mày hét to:

– Cô nương dừng lại ngay! Nếu không bắt buộc tại hạ phải vô lễ!

Cửu Độc Nương Tử nở một nụ cười duyên, đẩy vẻ phong tình:

– Tiểu oan gia! Người đã đánh ta học máu mồm, người tàn độc lắm! Người cứ đánh chết ta đi! Đánh đi!

Ngực áo nàng phồng lên, hụp xuống, chứng tỏ nàng thở gấp, con tim nàng xúc động mạnh, chân nàng không dừng lại, nàng nhìn chàng không chớp, chân nàng cứ bước đều.

Bỗng có tiếng gọi chàng từ phía sau lưng vọng tới:

– Thiếu hiệp bước sang một bên, để mặc lão phu đối phó với nàng!

Bạch Thiếu Huy giật mình, quay nhanh đầu lại, trông thấy một lão nhân vận áo xanh bao mặt thông thả bước tới.

Cửu Độc Nương Tử thấy lão đến gần vội hét to:

– Lão quỷ vật nào đó, người là ai? Cút ngay đi kẻo mất mạng!

Đột nhiên nàng vọt mình tới, xẹt ngang qua mặt lão nhân tay tả vung lên, phấn trắng bay ra tạt về phía Bạch Thiếu Huy.

Đã chuẩn bị sẵn sàng vừa trông thấy Cửu Độc Nương Tử nhích động bàn tay, Bạch Thiếu Huy đã đảo bộ tránh qua một bên, nhanh như chớp, chàng lại nương

thế, đứng về phía trên gió.

Lão nhân áo xanh bật cười khanh khách, khẽ vẫy cánh tay áo tung ra một vầng phản vàng chặn vầng phản trắng của Cửu Độc Nương Tử.

Có tiếng tách tách vang lên rất khẽ, hai vầng phản chạm vào nhau, cùng biến thành những đợt khói, bốc tuốt lên không theo gió cuốn đi.

Cửu Độc Nương Tử giật mình, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, nàng bật cười khanh khách:

– Phấn độc tán của Đường môn khá đấy! Người là người họ Đường?

Vừa thốt nàng vừa búng nhẹ năm ngón tay, từ năm móng bay ra năm đợt khói lao vút đến ngực lão nhân áo xanh.

Bạch Thiếu Huy nghe nàng hỏi thế thâm nghĩ:

– Phải rồi! Vậy mà ta không nhận ra Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Thủ Càn qua lượt sa che mặt!

Lão nhân áo xanh hừ lạnh một tiếng, vẫy cánh tay áo tả, phóng ra một vật gì đó to bằng hạt bồ đề, màu đen đón chặn năm đạo khói mỏng của Cửu Độc Nương Tử.

Lạ lòng thay năm đợt khói bị thu hút trọn vẹn, cùng lộn trở lại theo đà bay của vật đó, không còn tùy thuộc sự điều khiển của Cửu Độc Nương Tử lao thẳng đến ngực lão nhân nữa.

Cửu Độc Nương Tử thoáng giật mình lướt nữa, khẽ chớp đôi mắt cười ròn:

– Ta tưởng là ai! Không ngờ lại là Đường lão nhị! Dùng Thiết Hấp Châu thu hút năm mũi Khổng Tước Châm của ta! Nhưng người... người..

Bỗng nàng a lên một tiếng kinh ngạc, bỏ lửng câu nói. Nàng cảm thấy chân nàng nhói lên, như có vật gì đó lao vút tới trúng chân.

Lão nhân áo xanh cười nhẹ:

– Trước mắt lão phu người lại có thể...

Lão bỏ lửng câu nói như nàng!

Khi Cửu Độc Nương Tử cúi xuống đứng soát nơi chân xem mình bị ám khí gì của đối phương thì Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Càn cũng nghe nhói ở chân. Nàng ngã chúi xuống đất thì lão cũng ngã như nàng.

Thì ra cả hai cùng trúng độc của nhau cả hai cùng có thủ đoạn ngang nhau nên không ai thi triển tuyệt kỹ trước ai và cuối cùng thì cả hai cùng ngã gục một lúc.

Nghê Trường Lâm cấp tốc hét bọn thuộc hạ chạy đến vực Đường Thủ Càn lên, tự lão, lão xông thẳng đến Cửu Độc Nương Tử.

Phùng Lão Tà một mặt chong kiếm ngang ngực chực chờ phản ứng mọi cuộc

tấn công do Ác Cái Tiên Bình và Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, mặt khác lão ca giọng nói với Hắc phong quái Thân đầu đà:

– Thân lão ca hãy chiêu cố Cửu Độc Nương Tử một tý!

Hắc Thủ Đồ Phu cười hăng hắc:

– Phùng Lão Tà! Người tài lực bao nhiêu dám một mình chống hai? Hãy gọi Thân lão quỷ tiếp tay mới phải chứ?

Phùng Lão Tà hừ nhẹ:

– Ta sợ gì không dám chấp cả hai người? Có bản lĩnh đừng nói dài dòng!

Hắc Phong Quái Thân Đầu Đà dậm chân bước về phía Cửu Độc Nương Tử nhưng Thiết đảm Thắng Trấn Sơn chặn đầu liền:

– A! Thân lão ca! Mình so với nhau vài chiêu thức xem nào!

Hắc phong quái Thân đầu đà lạnh lùng thốt:

– Ta cũng có ý đó!

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Thì ra Cửu Độc Nương Tử đứng về cánh Nam Bắc bang!

Chàng làm một cuộc phân cân chớp nhoáng lực lưỡng song phương.

Về Táng hoa môn, ngoài bọn Cao Xung và Vương Lập Văn, hiện tại có sự tăng cường của Nghê Trường, Thiết đảm Thắng Trấn Sơn, Ác Cái Tiên Bình và Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, Đường Thủ Càn!

Về phía Nam Bắc bang có Hắc Phong Lão Tà và Cửu Độc Nương Tử.

Táng Hoa Môn có phần hùng mạnh hơn đối phương nhiều.

Chàng không phải là người thực thụ trong Táng Hoa Môn chàng cũng không gây thù kết oán gì với Hoán Hoa Cung hay Nam Bắc bang, như vậy chàng cần phải can thiệp bên vực cánh nào?

Chàng đứng ngoài cuộc chiến làm kẻ bàng quang?

Trúng độc, là cần phải có thuốc giải độc, và thuốc đó dĩ nhiên phải có nơi người hạ độc, cho nên Trại đồng Tân bước thẳng đến chỗ Cửu Độc Nương Tử định tìm thuốc giải độc.

Nhưng khi Trại Đồng Tân Nghê Trường Lâm vừa đến bên cạnh Cửu Độc Nương Tử, bỗng có tiếng gió vờn nhẹ qua, một bóng người đáp xuống cục trường trầm giọng quát:

– Trở lại!

Nghê Trường Lâm chưa kịp nhìn xem người vừa đáp xuất hiện là ai, một tiềm lực không âm vang không hình thức bay đến lão liền, làm lão kinh hãi vô cùng. Cấp tốc đưa song chưởng ngang ngực, vận khí thiên cương đầy đủ, đoạn lão

phóng hai tay ra ngăn chặn đạo tiềm lực đó.

Lực đạo song phương chạm vào nhau, Nghê Trường Lâm mất thăng bằng lùi lại hơn hai bước.

Đến lúc đó lão mới định thần nhìn ra, một lão già xuất hiện bên cạnh Cửu Độc Nương Tử, lão ấy ốm, nhỏ vóc vận chiếc áo đen rộng thùng thình, đầu đội một chiếc nón lá rộng vành, mặt vàng như sáp.

Dù sao Nghê Trường Lâm cũng là một nhân vật lừng danh trên chốn giang hồ, công lực tu vi đã đạt đến mức thượng thừa thế mà giờ đây bị một tụ phong đánh bật về phía hậu mấy bước, đó là một điều trên chỗ ảo tưởng của lão. Lão còn kinh ngạc hơn nữa là dù kiến thức của lão rất rộng, lão vẫn không nhận ra đối phương là ai!

Lão già ốm nhỏ đó vừa xuất hiện là tạo nên sự phi thường liền.

Sự phi thường đó còn hiện lên cả mặt của Kiếm sát Phùng Lão Tà và Hắc phong quái Thân đầu đà. Cả hai cùng rời cuộc chiến, lùi lại mấy bước, chỉnh sắc vòng tay buông nhanh:

– Bang chủ đã đến!

Bạch Thiếu Huy thâm nghĩ:

– Nam bắc bang chủ! Hắc lão này ghê gớm lắm mới có thể gieo hãi sự khiếp hãi nơi Phùng Lão Tà và Hắc Phong Quái! Cả hai đối với lão cung kính như đối với sư tôn!

Lão già ốm nhỏ nhẹ điểm một nụ cười:

– Phùng huynh! Thân huynh! Hãy lùi lại đi!

Hai lão Phùng, Thân vội tránh ra sau liền.

Thoạt đầu Bạch Thiếu Huy tưởng rằng lão gì có đeo mặt nạ song lão cười lên, da mặt nhăn lại, chàng mới biết là mình lầm. Thì ra lão có sắc da mặt vàng tự nhiên.

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý bật cười sang sảng:

– Lão phu không thể tưởng là Phùng Lão Tà và Hắc phong quái giờ đây đã thành hai tên nô lệ ngoan ngoãn, biết cúi đầu thọ mạng lệnh của một người! Ha ha! Cái oai danh hiển hách ngày nào còn ngang dọc khắp giang hồ giờ đây bỏ đi đâu rồi chứ? Bang chủ! Bang chủ người là ai?

Một bàn tay lông đen đột nhiên đưa ra, một đạo chưởng phong bay tới.

Lão già ốm nhỏ nhẹ điểm một nụ cười vòng tay thốt:

– Từ lâu hằng nghe danh Đồ huynh, mãi đến hôm nay mới có hân hạnh hội kiến!

Chưởng phong của Đồ Thiên Lý chưa đến đích, lão nghe đôi chân lỏng lẻo,

rồi không còn kềm vững được nữa, bắt buộc phải lùi, lùi lại như bị một tiềm lực đẩy ngược về phía hậu, không làm sao cưỡng được.

Dĩ nhiên mất vị trí là lão không còn điều khiển được chưởng phong nữa, tự nó tiêu tan mất.

Đồ Thiên Lý bật cười cuồng dại:

– Hay! Hay lắm!

Lão lại bước tới, phóng tiếp một chưởng kinh thứ hai. Lần này chưởng thế phải mạnh hơn.

Lão già ồm nhỏ trề gương mặt hét lên:

– Đồ Thiên Lý, người dám vô lễ với lão phu à?

Lão vẩy ống tay áo bên hữu liền!

o O o